

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

372.74

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Dolgoznak az Óhegy-utcai iskolában

Forrás:

Nemzeti Ujság

Ryp.

(Hely)

1922. 78

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. sz. 22. sz.

Dolgoznak az Óhegy-utcai iskolában

A főváros leányiparostanonc-iskolájában — A beteg villangosvilágítás és az egészséges munka iskolája

(A Nemzeti Ujság tudósítójától.) Zuzmarás, fagyos, ködös estén mentem ki Kőbányára, hogy megtekintsem a székesfőváros által fentartott női háziipariskolát az Óhegy-utcában. Különös érdeklődéssel indultam, minthogy szakemberek a legnagyobb elragadtatás hangján nyilatkoztak róla és mint törvényhatóság bizottsági tagnak ajánlották figyelmembe.

Ódon, öreg ház, beleágyazva a korai téli est ködös homályába, emelt évszázadra busan emlékező nagy barna kapu, kanyargós, keskeny, kijárt lépcsők, apró ajtók, boltozatos falak. Régiés zománcu kisvárosokban láttam hasonló épületeket, csak éppen a vaskosarok hiányoznak az ablakokról és a sárgára avult lengő csipkefüggönyök, amelyeket gondos szeretettel őriznek meg a hagyománytisztelő unokák. Nem tudom: benyomásaimat nem hangolta-e kedve szerint a titokzatos félhomály, amely büvös palástként borult az egész házra. Olyan beteg villanyvilágítást, mint itt, nem egyhamar láttam. Sárgán izzott a lámpák dróttja, mint az irigy ember arca, aki a maga kincséből másnak dehogyan is adna. És ha még csak a kapualjában, lépcsőkön láttam volna ezt a keserves vak homályt! De a nagy munkatermekben, ahol egymás mellé zsufolva próbáltak dolgozni a leányok, a himzónők feje fölött, a szövőtermekben, varróműhelyekben, hálósobákban és irodákban, mindenütt. És ha csak ezen az egyetlen estén, véletlenül lett volna így! De napról-napra, hosszú hetek óta. Az igazgatónő hiába löt-fut panaszaival, nem akad, aki a bajon segítene. Pedig talán kellene törődni valamit a tanulóleányok és a tanítóknak szemének egészségével s?

Hanem az épületnek felszerelése dicsőségére válik a fővárosnak. A legmodernebb szövő-, fonó-, öltő-, varrógépek hosszú sorozata áll a termekben, melyek fölé szőke, barna leányfejek sokasága hajlik, egyes ujjak futtatják az orsókat, forgatják a tűt, ajtják a gépek kerekeit. Itt ruhára való szövöttek, ott törülközőre vásznat, amott gyönyörű intáju szőnyegen dolgoznak. Öt-hat leány, himez

zy-esodaszép ágytakarót, fátyszerű csipket recez-
ek, szalakat huznak lengő battisztból, kabátot, ru-
át kötnek, csattog a szabász ollója a szövöteken;
róbababákon gombostűzik a készülő öltözeteket,
ásutt fehérműt varrnak, himeznek ügyes, szak-
tő ujjakkal.

Elsodálkozva nézem a nyüzsgő, szorgalmas mé-
kre emlékeztető munkát, ami itt folyik. Nézem a
ugalmat és derűt, melyet a jól végzett munka tu-
ta szokott festeni az arcokra.

Büszke örömmel mutatják be munkáikat a tanuok,
mint akik tudják, hogy becsülettel végezték fel-
adatukat.

A fővárosnak ez az egyetlen „leány iparostanonc-
iskola”-ja Benyák Rezsóné igazgató vezetése alatt
áll. Ez a nagyszerű, rajongó idealizmussal párosult
gyakorlati érzékkel megáldott asszony kezdte meg
Budapesten az elhagyott, árva, az élet ezer veszélyé-
nek odadobott leánygyermeknek igazi, mélységes
emberszereteten és valódi szociális alapon álló meg-
mentését. Azt akarja, hogy ne csak kenyeret adjunk
nekik ma, hanem kenyeret adjunk egész életükre,
Biztos, szilárd tanítást, amit önmagukban, a tudá-
sukban találnak fel.

Már néhány éve, hogy ez a műhelyszerű tanítás,
ahová a növendékeket tanoncszerződés alapján ve-
szik fel és ahol a tanítók főként iparendélyvel bíró
szakiparosok, — megkezdődött. Azóta az egyes ipar-
ágakban olyan kitűnően képzett, ipartestület előtt
szakvizsgázott segéd munkások hagyták el az intéze-
tet, akiket kapva-kapkodtak el a mesterek műhe-
lyekbe, gyárakba, szalonokba, sőt a kereslet olyan
nagy, hogy nem tudnak eleget tenni neki.

Ez az eredmény — ami egytuttal igazolása annak,
hogy az ilyen, internátussal összekötött, tehát állandó
felügyeletet, vezetést gyakorló iskola, amely a nő-
vendékek erejét nem aprózza fel, ellenben a lelki
életét megfelelően gondozza, sokkal inkább megfelel
a valódi, nemes értelemben vett célnak —, ez az
eredmény megmutatja az utat is, amelyen a jövőben
haladunk kell.

Mindenki tudja, hogy Csonka-Magyarország jó-
vendő életéhez erőt csak a kitartó, vasakaratu, ke-
mény termelő munka adhat. Körülöttünk fogcsikor-
gató éhséggel, lesben állnak ellenségeink. Tudják,
hogy főletereinket elvagták, koldusországgá tettek.
Csak azt felejtették el, hogy ezek a koldusok, száz-
szor inkább, mint valaha: magyarok!

Dolgozzunk, hogy élhessünk. Dolgozzunk, hogy
Csonka-Magyarország összegyűjthesse erejét arra az
időre, amikor szüksége lesz rá. Neveljünk színvo-
nalon álló, értelmes, ügyes munkásokat. Semmi
egvéni erőt parlagon, kiaknázatlanul hagyni nem en-
gedhetünk. Régi, kipróbált, becsületes utaink mellé
vágjunk új ösvényeket is, amelyeket az ország és a
magunk helyzete megkövetel.

Az Óhegy-utcai iparostanonc-iskolához hasonló
intézményre a főváros minden kerületében égető
szükség van. Ezer és ezer, különben elkallódó lélek
várja a segítséget — és hazánk a feltámadást. (tkh.)